

Sygn. akt II K 240/14

Ds 2271/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2015 roku

Sąd Rejonowy w Gryficach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia SR Irena Sachajska- Krzyńska**

Protokolant: Marta Wędzińska

przy udziale Prokuratora Krzysztofa Mejny

po rozpoznaniu w dniu 24/03/2015 roku

1. A. P.

c. Z. i G. z d. P.

ur. (...) w T.

oskarżonej o to, że:

I. w dniu 30 października 2012 r. w G., będąc poinformowaną przez funkcjonariuszy Policji z Komisariatu w R., że zostanie zabezpieczone nagranie z monitoringu stacji paliw (...), utrudniała postępowanie karne prowadzone przez Komisariat w R. nr (...) w ten sposób, że zacierała ślady przestępstwa zlecając sformatowanie dysku twardego w rejestratorze nagrywającym zapis, chcąc w ten sposób pomóc sprawcy przestępstwa.

tj. o czyn z art. 239§1 kk

2. M. P. z d.

s. K. i W. z d. G.

ur. (...) w T.

oskarżonego o to, że:

II. w dniu 30 października 2012 r. w G., wiedząc, że zostanie zabezpieczone nagranie z monitoringu stacji paliw (...), utrudniał postępowanie karne prowadzone przez Komisariat w R. nr (...) w ten sposób, że zacierał ślady przestępstwa zlecając G. K. (1) sformatowanie dysku twardego w rejestratorze nagrywającym zapis, chcąc w ten sposób pomóc sprawcy przestępstwa.

tj. o czyn z art. 239§1 kk

1. oskarżonych **A. P. i M. P.** uniewinnia od popełnienia zarzucanego czynu;
2. na podstawie art. 632 punkt 2 kpk koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

SSR Irena Sachajska- Krzyńska

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Dnia 27 października 2012 r. po południu funkcjonariusze Służby Celnej K. K. (2) i J. S. w T. zatrzymywali do kontroli samochody nadjeżdżające z kierunku G.. Jeden z pojazdów typu b. marki V. nie zatrzymał się do kontroli i zwiększając prędkość odjechał. Z uwagi na takie zachowanie kierującego pojazdem funkcjonariusze podjęli za nim pościg i jednocześnie zawiadomili policję. Pościg funkcjonariuszy Straży Granicznej odbywał się od T. w kierunku miejscowości (...) – P., a następnie R..

Dowody: zeznania świadka J. S. k 220, 221

zeznania świadka K. K. (2) k 219, 220

Zawiadomieni przez KPP G. funkcjonariusze policji S. C. (1) i G. S. udali się w kierunku wskazanym przez funkcjonariuszy Służby Celnej. Przekazano im, że uciekający samochód ma kolor srebrny, jest to V. a jego numer rejestracyjny rozpoczyna się od (...). Na trasie R.-N. spotkali tenże pojazd, który przejechał szybko obok nich nie zatrzymując się. Samochód stracili z oczu, ale za nim pojechali. Po dojechaniu do ronda przy kościele w R. spostrzegli ścigany samochód rozbity o drzewo. W pojeździe nikogo już nie było.

Dowody: zeznania świadka S. C. (1) k 188

notatka urzędowa k 187v, 188

Mieszkająca w pobliżu I. S. przez okno wskazała funkcjonariuszom, w którą stronę oddalił się mężczyzna wysiadający z rozbitego samochodu. W wyniku podjętego pościgu w Restauracji (...) w R. funkcjonariusze zatrzymali W. A. (1).

Dowód: zeznania I. S. k 207

zeznania świadka S. C. (1) 188

Okazało się, że rozbity samochód był własnością jego brata T., a w samochodzie policjanci znaleźli skradziony na terenie S. pojazd typu q.. W. A. (1) został przez policjantów zatrzymany. Bezpośrednio po zatrzymaniu W. A. (1) poinformował policjantów, że w dniu poprzednim na stacji paliw BP w G. pozostawił samochód marki R. (...) załadowany materacami, które miał zawieźć za granicę. Kluczyki od pojazdu W. A. (1) miał przy sobie. Informację tę przekazano Komendzie Powiatowej Policji w G..

W. A. (1) postawiono zarzut popełnienia dwóch wykroczeń z art. 92 par.2 kw. W sprawie (...) prowadzonej przed Sądem Rejonowym w G. wyrokiem z dnia (...) W. A. (1) został uznany winnym popełnienia obu zarzucanych czynów i wymierzono mu karę grzywny w wysokości 800 zł. Po rozpoznaniu apelacji W. A. (1) Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z dnia (...) wydanym w sprawie (...) uchylił zaskarżony wyrok i umorzył postępowanie. W uzasadnieniu Sąd Okręgowy wskazał, że umorzenie postępowania wynika z przedawnienia karalności, ale dowody zebrane w sprawie nie zezwalają na wydanie orzeczenia uniewinniającego sprawcę od popełnienia zarzucanych mu czynów.

Dowód: zeznania S. C. (1) k 188

notatka urzędowa k 1

wyrok z uzasadnieniem – karta 165 i 170-171 w aktach (...),

wyrok SO w S. z uzasadnieniem – karta 211 – 213 w aktach

j.w

Jako, że w rozbitym samochodzie V. znaleziono pochodzący z kradzieży na terenie S. pojazd typu q. (...) o wartości 50.000 zł Prokurator Rejonowy w G. złożył przeciwko W. A. (1) akt oskarżenia zarzucając mu popełnienie czynu z art. 291 par. 1 kk polegającego na ukryciu lub zbyciu skradzionego q.. Nieprawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w G. wydanym w sprawie (...) w dniu (...) W. A. (1) został uznany winnym tego, że w dniu (...) nabył bądź też przyjął i przewoził na trasie T. – R. pochodzący z kradzieży q. specyfikowany powyżej, Za przestępstwo to został skazany na karę jednego roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres próby 3 lat .

Dowód : akt oskarżenia i wyrok ze sprawy (...) – karta 301-304.

Następnego dnia po zatrzymaniu W. A. (1) funkcjonariusze Izby Celnej w S. dokonali na parkingu w G. kontroli pojazdu (...) należącego do W. A. (1). Wewnątrz istotnie znajdowały się materace, a auto było oplombowane. Nie stwierdzono uchybień w zabezpieczeniu pojazdu . Towar został załadowny w M. koło P. i miał być przewieziony do O..

Dowód: protokół z kontroli k 2, 3

W. A. (1) przebywał w policyjnej izbie zatrzymań, gdy w nocy na 28 października 2012 r. z policyjnego parkingu w R. skradziono pojazd typu q..

Dowód: zeznania świadka S. C. (1) k 186

Właścicielem stacji paliw BP w G., gdzie W. A. (1) zostawił samochód ciężarowy, jest R. K., kierownikiem Ł. B. (1), A. P. zastępcą kierownika a M. P. pracownikiem.

Dowody: zeznania świadka Ł. B. (1) k 166

zeznania R. K. k 189

R. K. znał W. A. (1) jako klienta stacji. Oskarżeni znali W. A. (1) bliżej, byli gośćmi na jego przyjęciu weselnym w 2012r.

Dowód: zeznania świadka R. K. k 189,

Zeznania świadka W. A. (1) – karta312-314.

Postępowanie przeciwko W. A. (1) prowadził policjant M. B.. Z notatki S. C. (1) dowiedział się, że według informacji podejrzanego, ciężarowy samochód ten pozostawił na stacji paliw w G.. Pomyślał, że być może q. był przewożony samochodem ciężarowym. W celu sprawdzenia podejrzenia zdecydował o przejrzeniu nagrania z monitoringu i ewentualnym jego zabezpieczeniu. Z tym zamiarem 30 października 2012 r. udał się na stację z policjantami K. G. i S. C. (2).

Dowód: zeznania świadka M. B. k 185

Na miejscu policjanci zastali A. P. i Ł. B. (1). Wkrótce dojechał też R. K.. Funkcjonariusze poinformowali, że chcą zobaczyć nagranie z kamer przemysłowych w związku z parkowaniem tam samochodu ciężarowego. Ł. B. (1) pokazał policjantom część nagrania z okresu ich interesującego. Wynikało z niego, że ciężarówka istotnie była zaparkowana na parkingu. W czasie kiedy przyjechał samochód wysiadało z niego dwóch mężczyzn, a z budynku stacji (...) wyszła A. P. i nawiązała z nimi rozmowę. Dalszego nagrania nie przeglądano informując o potrzebie przegrania. Ł. B. (1) oświadczył, że nie potrafi tego zrobić odsyłając do G. K. (1), który monitoring instalował. Funkcjonariusze policji nie wydali żadnych oficjalnych decyzji dotyczących zabezpieczenia nagrania z monitoringu stacji (...).

Dowody: zeznania świadków M. B. k 185, 186

zeznania świadka K. G. k 187

Wieczorem 30 października 2012r. M. P. udał się do G. K. (1) i poprosił o skasowanie nagrania z monitoringu. Ten najpierw odmówił, ale później się zgodził. Formatowanie partycji nastąpiło w dniu 30.10.2012r. o godzinie 19.13.

Dowód: zeznania świadka G. K. (1) k 167

opinia biegłego k 117

Następnego dnia po sformatowaniu dysku przez G. K. (1) Ł. B. (1) przeglądał nagranie z monitoringu stacji (...) z A. P.. Widział już wówczas, że doszło do skasowania nagrania, ale bez ostatniej doby. Wówczas oskarżona poprosiła go o skasowanie nagrania również z tego okresu co Ł. B. (1) uczynił.

Dowód: zeznania świadka Ł. B. (1) k 166

31 października 2012 r. policjanci z KPP G. oficjalnie już zatrzymali rejestrator cyfrowy od R. K..

Dowód: protokół zatrzymania rzeczy

Zgodnie z opinią biegłego z zakresu systemu operacyjnego W. formatowanie partycji było uruchomione trzykrotnie tj. dnia 30 października 2012 o godz. 19.13 oraz dnia 31 października 2012 r. o godz. 8.04 i 8.42.

Dowód: opinia biegłego k 117

A. P. i M. P. nie przyznali się do popełnienia przestępstwa i odmówili złożenia wyjaśnień, zgodzili się odpowiadać wyłącznie na pytania obrońcy. Przyznali, że zlecili skasowania nagrania, ale nie miało to żadnego związku z W. A. (1). Nie chcieli udzielić odpowiedzi z jakich przyczyn zdecydowali się na skasowania nagrań z monitoringu stacji paliw.

Dowody: wyjaśnienia A. P. k 163, 164 i 311

wyjaśnienia M. P. k 164 i 312

W sprawie (...) Prokurator Rejonowy w G. skierował do Sądu Rejonowego w G. akt oskarżenia przeciwko M. P. i W. A. (1) o czyn z art. 292 par. 2 kk polegający na tym, że w dniu 16 marca 2014r. ok. godz. 22.45 z zamkniętej hali magazynowej w miejscowości R. gmina G., działając wspólnie i w porozumieniu, po uprzednim sforsowaniu zamków do metalowych drzwi bramy magazynowej dokonali kradzieży ładowarki teleskopowej o wartości 300.000 zł na szkodę R. S. . M. P. i W. A. (1) przyznali się do popełniania zarzucanego im czynu.

Dowód : akt oskarżenia – karta 305-309.

Sąd zważył co następuje:

opisany stan faktyczny Sąd ustalił w szczególności w oparciu o zeznania świadków Ł. B. (1), G. K. (1), S. C. (1), R. K., M. B., K. G., J. S., K. K. (2), G. L., I. S. i W. A. (1). Sąd uznał zeznania wymienionych osób (poza W. A. (1)) za wiarygodne, ponieważ są one zbieżne ze sobą, logiczne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego. Znalazły one również potwierdzenie w dowodach z dokumentów w tym opinii biegłego z zakresu systemu operacyjnego W.. Oskarżeni co prawda do winy się nie przyznali, ale potwierdzili, że zlecili skasowanie nagrania. Co więcej każdy z oskarżonych działał indywidualnie i zlecał skasowania nagrania innemu pracownikowi posiadającemu umiejętności z tego zakresu. Jeśli chodzi o zeznania świadka W. A. (1) to są one plastyczne i dopasowane do każdej kolejnej sprawy. Są one jednak konsekwentne, podtrzymywane w sprawie, w której występuje jako świadek i jako oskarżony czy obwiniony. Świadek początkowo odzegnożył się od bliższej znajomości z oskarżonymi, ale ostatecznie potwierdził, że byli gośćmi na jego uroczystości weselnej. W. A. (1) kwestionuje ustalenia oskarżyciela i Sądu odnośnie popełnienia zarzucanych mu czynów, podkreśla, że nie mają z tym nic wspólnego małżonkowie P..

Opisany na wstępie stan faktyczny wynika również z dokumentów w tym opinii biegłego, protokołu zatrzymania, protokołu kontroli, postanowienia o przedstawieniu zarzutów oraz orzeczeń Sądu Rejonowego w G. i Sądu Okręgowego w S..

Sąd dowody te uznał w całości za wiarygodne, albowiem zostały sporządzone w przepisanej formie i przez upoważnione do tego osoby. Opinia biegłego jest pełna i jasna.

A. P. zarzucono, że dnia 30 października 2012 r. utrudniała postępowanie karne zacierając ślady przestępstwa, zlecając sformatowanie dysku twardego, chcąc w ten sposób pomóc sprawcy przestępstwa. Nie podano w zarzucie komu miała zlecać sformatowanie dysku i sprawcy jakiego przestępstwa chciała pomóc. M. P., zdaniem oskarżyciela, również dnia 30 października 2012 r. zlecał sformatowanie dysku z tym, że G. K. (1), chcąc pomóc sprawcy przestępstwa bez wskazania jakiego. W toku postępowania oskarżyciel wskazał, że oskarżeni działali w celu udzielenia pomocy W. A. (1), by uniknął on odpowiedzialności karnej.

Sąd ustalił, że W. A. (1) został uznany winnym popełnienia zarzucanych mu wykroczeń, a kwestia sprawstwa czynu inkryminowanego przepisem art. 291 kk nie została jeszcze prawomocnie rozstrzygnięta. Można jednak z dużym prawdopodobieństwem stwierdzić, że skoro W. A. (1) został uznany winnym popełnienia wykroczeń drogowych i kierował pojazdem marki V., w którym był przewożony skradziony w S. q. to musiał wiedzieć co przewozi w kierowanym przez siebie pojeździe. Wyrok w sprawie (...) zostanie z pewnością poddany kontroli instancyjnej.

Przy ponownym rozpoznaniu niniejszej sprawy zmieniło się w nieznacznym stopniu stanowisko oskarżonych. Nie przyznali się do popełnienia zarzucanych im czynów karalnych, nadal nie chcieli składać wyjaśnień, oboje podkreślili, że nie chcą udzielić odpowiedzi na pytanie dotyczące przyczyn, dla których każde z nich, niezależnie, zdecydowało się na skasowanie nagrań z monitoringu stacji (...). Co więcej A. P. już po dokonaniu skasowania dysku przez G. K. (1) zleciła jeszcze skasowanie nagrań z następnej doby, a wykonał to Ł. B. (1). Skasowanie nagrań obejmuje zatem okres, w którym W. A. (1) był już zatrzymany i nie mógł pojawić się na żadnym nagraniu.

Bezspornym jest to, że oskarżeni, w porozumieniu z kierownikiem stacji R. K., udostępnił funkcjonariuszom, prowadzącym czynności śledcze, nagrania z monitoringu stacji (...). Wszyscy widzieli na nagraniu moment przyjazdu na stację samochodu ciężarowego kierowanego przez W. A. (1), zbiorowe przeglądania nagrania trwało co najmniej godzinę. Komentowano między innymi to, że na nagraniu jest radiowóz policyjny. Funkcjonariusze policji mogli bezpośrednio po wstępnym obejrzeniu nagrania zabezpieczyć wszystkie nagrania z monitoringu stacji za okres objęty dochodzeniem. Z sobie tylko wiadomych przyczyn nie zrobili tego. Należy podkreślić, że G. K. (1), który dokonywał kasowania nagrań z monitoringu jest emerytowanym policjantem. Winien zatem zwrócić uwagę M. P. na ewentualność odpowiedzialności karnej, ale tego nie zrobił. Nie ustalono jakie były motywy działania pracowników dokonujących kasowania nagrań z monitoringu. Nagrania te widzieli (w ograniczonym zakresie) funkcjonariusze policji, oskarżeni i G. K. (2) oraz Ł. B. (1). Ci pierwsi nie znaleźli żadnych interesujących ich śladów i nie zabezpieczyli nośników bezpośrednio po przejrzeniu nagrania, oskarżeni i pozostali pracownicy stacji musieli mieć jakiś motyw do dokonania usunięcia tych nagrań.

Oskarżyciel wskazał, że oskarżeni działali w celu udzielenia pomocy W. A. (1), by uniknął on odpowiedzialności karnej. Nie wykazał jednak jaki związek z kierowaniem przez tego ostatniego samochodem V. przewożącym skradzionego q. miało wcześniejsze zaparkowanie na stacji (...) samochodu ciężarowego kierowanego przez W. A. (1). Co więcej jak wynika z protokołu kontroli celnej samochód ten stał na stacji (...) w takim stanie w jakim został zaparkowany przez A., nie stwierdzono otwierania samochodu i usunięcia plomb, nie było też zastrzeżeń do towaru załadowanego na ciężarówkę. W tych okolicznościach brak jest związku przyczynowo – skutkowego między pozostawieniem przez W. A. (1) ciężarówki na stacji (...), a dalszym ciągiem zdarzeń, które były przedmiotem kolejnych postępowań karnych, skutkujących skazaniem W. A. (1). W toku czynności dochodzeniowych nie ustalono kiedy, w jakich okolicznościach i przez kogo skradziony w S. q. został załadowany do samochodu V., którym następnie jechał W. A. (1). Można jedynie przypuszczać, że nie było to działanie jednej osoby. Co więcej skradziony q. został ponownie skradziony z parkingu policyjnego, a miało to miejsce w czasie kiedy A. był zatrzymany przez policję.

Oskarżeni, małżonkowie P. i W. A. (1) nie są wiarygodni jeśli chodzi o ich wzajemną zażyłość i znajomość. Początkowo W. A. (2) twierdził, że nie zna oskarżonych, a łączy go z nimi tylko znajomość biznesowa, wynikająca z tankowania paliwa i parkowania na stacji (...). W dalszym ciągu zeznań przyznał, że byli gośćmi na jego uroczystości weselnej, co w powszechnie przyjętych zasadach obyczajowości świadczy o bliższej znajomości, nie zaprasza się bowiem na wesele przypadkowych znajomych ze sklepu czy stacji benzynowej. O bliższej znajomości w/w świadczy również to, że A. P. poprzez znajomego policjanta poszukiwała dla W. A. (1) sprawdzonego adwokata. A ostatecznym argumentem jest to, że obaj panowie – oskarżony i W. A. (1) występują jako oskarżeni w sprawie (...) Czyn w tej sprawie został popełniony w dniu 16 marca 2014r i jak wynika z aktu oskarżenia obaj przyznali się do jego popełnienia. Okoliczności te podważają zatem wiarygodność zeznań świadka W. A. (1). Takie postępowanie może wynikać z tego, że nie chciał on małżonków P. łączyć ze sobą, przyjmując taką linię obrony. Nie oznacza to jednak, że oskarżeni kasując monitoring ze stacji (...) działali w celu utrudnienia postępowania karnego w sprawie paserstwa skradzionego w S. q.. Przy pierwszym skierowaniu aktu oskarżenia oskarżyciel nie wykazał Sądowi dowodów potwierdzających sprawstwo osoby, której oskarżeni chcieli pomóc, włączając do akt jedynie postanowienie o przedstawieniu zarzutów W. A. (1). W aktualnej sytuacji uległo to zmianie po wydaniu wyroków skazujących wobec W. A. (1) (w tym jednego nieprawomocnego). Fakt ten oraz sposób sformułowania zarzutów wskazuje, że zdaniem oskarżyciela nie jest konieczne w postępowaniu o czyn z art. 239§1 kk wykazanie, że chodzi o pomoc osobie, której wina jest udowodniona. Sposób prowadzenia śledztwa, sformułowanie zarzutów i rodzaj wnioskowanych dowodów pozwala przyjąć, że według oskarżyciela wystarczającym jest wykazanie, że oskarżeni zlecili wykasowanie nagrania, które miało być zabezpieczone przez Policję, bez potrzeby udowodnienia, że miało ono istotnie związek z przestępstwem objętym postępowaniem karnym, a ponadto, że sprawcy nie działali w celu zacierania śladów przestępstwa, którego sami byli współsprawcami. Podejrzanie pomocy w kradzieży czy ukryciu q. padło również wobec M. P., a A. P. zaproponowano, by „q. się znalazł „.

Sąd nie podziela poglądów wyrażonych przez oskarżyciela.

W przepisie art. 239§1 kk użyto zwrotu „pomagając sprawcy przestępstwa uniknąć odpowiedzialności karnej”. Oznacza to, że chodzi o sprawcę przestępstwa. Poplecznictwem będzie zatem udzielenie pomocy osobie, która w rzeczywistości popełniła przestępstwo. W konsekwencji przyjąć należy, że bez pewności, że osoba której pomagał sprawca była sprawcą przestępstwa nie można skazać go za poplecznictwo. Udzielenie pomocy osobie niewinnej nie jest poplecznictwem (wyrok SN z dnia 5 sierpnia 2009 r. IIKK 139/09, kom. B. Kunicka-Michalska w komentarzach pod red. Andrzeja Wąska do części szczególnej kodeksu karnego).

W postępowaniu o przestępstwo z art. 239 k.k. Sąd jest uprawniony do ustalenia, czy osoba, której oskarżony udzielił pomocy, jest sprawcą przestępstwa, ale wykroczenia już nie. Kwestia sprawstwa W. A. (1) przestępstwa z art. 291 par. 1 kk nie jest jeszcze prawomocnie rozstrzygnięta. Sąd z urzędu przesłuchał osoby, które brały udział w pościgu samochodu i zatrzymaniu W. A. (1). Podkreślenia wymaga, że świadkowie nie widzieli kto kierował samochodem, w którym znaleziono skradzionego q., a pojazd należał do brata W. A. (1). Żaden z dowodów nie potwierdza w sposób niewątpliwy, że W. A. (1) pomagał w ukrywaniu skradzionego pojazdu. Współdziałanie W. A. (1) w kradzieży q. z parkingu policyjnego nie zostało potwierdzone żadnymi dowodami. Jeśli zaś zmierzało do uniknięcia odpowiedzialności za paserstwo to nie mogło być w ogóle przedmiotem zarzutu jako tzw. „samopoplecznictwo”. W. A. (1) zaprzecza, aby dopuścił się zarzucanych mu czynów.

Podkreślenia wymaga, że autopoplecznictwo nie jest przestępstwem z art. 239 § 1 k.k. nie tylko wówczas, gdy działania zmierzające do uniknięcia odpowiedzialności karnej podejmuje sam sprawca (współsprawca) przestępstwa, działając wyłącznie we własnym interesie, ale również wtedy, gdy poza interesem samego sprawcy, także inne osoby miałyby lub mogłyby odnieść z tego korzyść procesową (wyrok SN z dnia 5 sierpnia 2009 r.). W niniejszej sprawie okoliczność ta ma istotne znaczenie. Oskarżyciel nie wykazał z jakiego powodu oskarżeni chcieli pomóc W. A. (1). Nie ustalono jakie między nimi były powiązania. Ustalono, że oskarżeni i W. A. (1) są dobrymi znajomymi, mają kontakty nie tylko biznesowe, ale też towarzyskie. Wersja, że oskarżeni doprowadzając do skasowania nagrań z monitoringu stacji (...) zrobili to bezinteresownie jest mało prawdopodobna. Nie można wykluczyć sytuacji, że oskarżeni współdziałali z nim w ukrywaniu pojazdu na terenie stacji paliw. Jeśli tak było to formatując dysk mogli zmierzać do zatarcia

dowodów wskazujących na ich współudział. W konsekwencji nie mogliby odpowiadać za popełnienie. Nie sposób też wymagać od oskarżonych, aby takie okoliczności ujawnili w trakcie przesłuchania, nawet jeśli miały miejsce. Mogli obawiać się negatywnych dla siebie konsekwencji. Kradzież pojazdu z parkingu policyjnego w czasie, gdy W. A. (1) był zatrzymany wskazuje na udział innych osób, z których nie można wykluczyć oskarżonych. Możliwym jest też to, że osoby technicznie dokonujące kasowania nagrań miały jakiś własny interes.

Popełnienie jest przestępstwem skutkowym. Skutkiem jest utrudnienie lub udaremnienie postępowania karnego. Zachowanie przestępcze określone w tym przepisie polega na stworzeniu takiej sytuacji, która rzutuje negatywnie na bieg postępowania niweczając je, bądź też czyni je trudniejszym. Dla bytu występku z art. 239 § 1 k.k. nie ma decydującego znaczenia, jakie konkretne szkody spowodowano takim zachowaniem, istotne natomiast jest to, by podjęte przez daną osobę działania (zaniechanie) stwarzało przeszkody w wykryciu przestępstwa, jego sprawcy, czy udowodnieniu temu ostatniemu winy (wyrok SA w Krakowie z dnia 30.08.2012 r. II AKa 35/12, SA w Lublinie z dnia 08.06.2010 r. II AKa 135/10, komentarz do art. 239§1 kk Marek Mozgawa) . W niniejszej sprawie oskarżyciel nie wykazał, że wykasowane nagranie miało związek z postępowaniem i mogło je utrudnić. Nie udało się ustalić co było zarejestrowane na sformatowanym dysku. Zdaniem Sądu nieuprawniony jest pogląd, że sformatowanie dysku po powzięciu informacji od policjantów o potrzebie przegrania nagrania samo w sobie przesądza o jego związku ze zdarzeniem. Była to jedynie jedna z hipotez postawiona przez funkcjonariusza prowadzącego czynności w sprawie. Nie można bowiem wykluczyć sytuacji, że oskarżeni chcieli ukryć przed organami ścigania okoliczności inne niż popełnienie przestępstwa lub własne przekroczenia norm prawnych, obyczajowych czy moralnych. Policjanci przeglądali fragment nagrania i nie zauważyli żadnych informacji przydatnych dla prowadzonego postępowania. Co więcej kontrola ciężarówki zaparkowanej na stacji (...) przez Służbę Celną nie wskazała na jakiegokolwiek uchybienia w zabezpieczeniu jej zamknięcia.

Odnosząc się do zarzutu dotyczącego oskarżonej należy dodatkowo podnieść, że zleciła Ł. B. (2) sformatowanie dysku, gdy został on już poprzedniego dnia sformatowany przez G. K. (1) na prośbę oskarżonego. Można zatem zasadnie zakładać, że wówczas na dysku nie było już nic istotnego dla postępowania, ale być może było coś co chciała ukryć.

Dowody zgromadzone w sprawie oskarżonych nie są wystarczające do przypisania im winy co skutkowało wydaniem wyroku uniewinniającego. Wersja zdarzenia przedstawiona przez prokuratora jest co prawda możliwa, ale równie prawdopodobne są inne wykluczające możliwość uznania oskarżonych za winnych popełnienia czynu z art. 239§1 kk.

I. K.